

POEZIJA

Miklavž Komelj*Pesmi***Vigilija**

Od žalosti, da nisi konj,
si pozabil na vse konje
na svetu, ti, otrok,
ki v času, ki te v njem še vidim,
sebi še ne rečeš jaz,
ampak ti, kot bi že vedel,
da sem to že zdavnaj sam.

Kličem te zaradi jasnih
mej med nama, mali bog.
Da me v loku preletiš
in pred mano več ne čakaš
name, ampak prepustiš
moje oči nalivu joka.
Da bo jasno tuje rojstvo.

Izžejal si vso zemljo.
 Prežal sem na martinčke, trgal
 noge koblicam, ubijal.
 Jaz sem, jaz sem, ki te kličem.
 Kličem te zaradi tebe.
 Kličem te zaradi konja,
 ki si ga začaran gledal.

Removete gressum ... Praesens numen adest ...
 Če se ne umakneš pred besedami nad vrati,
 vidiš čuječa in razpadajoča vrata,
 dvorišče, temno hišo.
 Nad morjem, ki prebuja misel, da je vsak
 tvoj spomin izpred rojstva.

+++

Predmete, pozabljene v davnih domovih,
 videne v sanjah z obupano željo,
 je tuja vojna razsula po gorah.

Poundove mravlje

When the mind swings by a grass-blade
an ant's forefoot shall save you
Ezra Pound, *Canto LXXXIII*

I. Persona

Kako razpadam – čutim agresijo
ljudi kot glas in vonj iz svojih ust –
kako neznosno se mi že gnojijo
sanje, od mraza drgeta čeljust –
samo zato ti moram govoriti
o raju, ljuba, ker sem stopil vanj –
"iz te lepote nekaj mora priti" –
živ, ker izstopa ni, nepokopan.

II. Pizanski spev za tujega M. K.

Glasovi šepetajo: Rešile so ga mravlje.

- Ne, dež ga je rešil.
- Celo brez gub. Preveč je prazno.
- Kakor da ni doživel svojih doživetij.
- Kar koli je storil, naj joka.
- Ne more. Naj pada nanj dež.

PROZA

Toni Partic

Jaz sem mislil, da bom
 bil prvi, ki bom
 našel to pot
 in si umislil, da
 sem našel svet
 ki je daljši od tega, v čem
 obstaja v nekakšni bližini
 ki je bila prvi človeška

III. Periplum

Kje je Zemlja, od koder se zvezde,
 ki druga za drugo ne vejo,
 povežejo v skupno ozvezdje?

Čutim ogenj skozi tkanino,
 ki v njem še ni zagorela.

Edino, kar mi je dano:
 da morje ni več usmiljeno z mano.

Dar

Ničesar nisem prinesel,
 kar bi bilo podobno listu,
 razvitemu iz brsta,
 samo neznano stvar,
 ki je dolgo razpadala v morju,
 obrasla z neznanimi bitji.
 Ki je bila prej človeška.
 Popolnoma jo je sprejelo morje.
 Popolnoma jo sprejmi.
 Tako jo primi, da ne razpade.
 Spusti jo, prosim, nazaj
 na dno,
 da bitja na njej ne umrejo.